

Margrete! Jeg har stolet paa dit Ord.
 Jeg var saa tryk, saa lykkelig forblindet!
 Nu vil jeg sejle fra min Fæstemø,
 saa dejlig og saa svigefuld i Sindet.
 Farvel, Margrete!

Jeg veed, at ingen Mand var tro som jeg,
 Aa, jeg har elsket, elsket som en Daare!
 Men du bedrog mig med dit Løgnesind,
 dit falske Smil, din hykleriske Taare!
 Farvel, Margrete!

Farvel! Og tænk imellem paa en Ven,
 som fandt sin Fred i Dybets kolde Vande;
 som vilde heller bort til Dødens Land
 end leve uden dig paa Lysets Strande.
 Farvel, Margrete!

Farvel! Farvel! Min Sorg, min Lyst, mit Liv!
 Ræk mig din søde Mund til Kys, det sidste!
 Se, jeg velsigner dig, min Kærlighed!
 Jeg hviske vil, naar mine Øjne briste:
 Levvel, Margrete!

Det dystre Efterspil, hvori der ligesom hørtes fjerne Gravklokker, endte med en brudt, vild Klang. Da Karsten saae op for at spørge Jytte, hvad hun syntes om Sangen, blev han forundret over hendes pludselige Bleghed. Hun sad med tilbagebøjet Nakke og havde lukket Øjnene.

„Kære — hvad er der i Vejen? Er du syg?“

I Stedet for at svare lagde Jytte Hovedet ned paa sin Arm. Karsten rejste sig langsomt. Et Øjeblik efter stod han tavs med Haanden paa Stoleryggen og betragtede hende. Saa nærmede han sig mistænksom.

„Fejler du noget? Eller hvad er der i Vejen? ... Saa svar dog!“
 Han tog hende i Skulderen.

„Aa, Karsten ... jeg er frugtsommelig!“
 Der fulgte en lang, forlegen Tavshed.

„Tror du virkelig? ... Det er vel en Indbildning?“

„Nej, nej, nej! ... Jeg veed det sikkert ... Det er fortvivlet!“

Skønt Karsten næsten vilde have foretrukket en hvilken som helst anden Tilstaaelse, forsøgte han sig med et Par opmuntrende Ord.